Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

# Arrest

**nr. 353 380 van 22 september 2026**
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** **X**
**in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X**

**Gekozen woonplaats:** **ten kantore van advocaat B. D'HAENE**
**Warandestraat 66**
**2300 TURNHOUT**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie**

**DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 16 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 februari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en "*waarin werd meegedeeld dat geen gevolg werd gegeven aan de aanvraag*".

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 23 maart 2026 met refertenummer 137269.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 augustus 2026.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De tweede verzoekende partij diende op 18 augustus 2025 een aanvraag in voor een verblijfsrecht in België als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

De eerste verzoekende partij diende op 18 augustus 2025 een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie in, als ouder van de tweede verzoekende partij.

Op 10 februari 2026 werd t.a.v. de tweede verzoekende partij beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20. Aangezien de tweede verzoekende partij geen verblijfsrecht kreeg, kan de eerste verzoekende partij haar niet begeleiden of zich bij haar voegen en kan zij zich niet beroepen op het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Dat werd eveneens aan de verzoekende partijen gecommuniceerd op 10 februari 2026.

Dit betreffen de thans bestreden beslissingen, en deze zijn als volgt gemotiveerd:

*"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN*
*ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*
*In uitvoering van artikel 51 § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 1808-2025 werd ingediend door:*
*- Naam: J. A. J. S., Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: (…)2018, Identificatienummer in het Rijksregister: (…), Verblijvende te (…) om de volgende reden geweigerd.*
*- Naam: J. C. N. J., Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: (…)2020, Identificatienummer in het Rijksregister: (…), Verblijvende te (…) om de volgende reden geweigerd.*
*- Naam: J. I. P. J., Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: (…)2022, Identificatienummer in het Rijksregister: (…), Verblijvende te (…)*
*om de volgende reden geweigerd.*

*Bevinden zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.*

*Betrokkenen dienden op 18-08-2025 een bijlage 19 in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° - wet van 15-12-1980). Aangezien betrokkenen hadden nagelaten om binnen de wettelijk vastgelegde termijn van 3 maanden de nodige bewijsstukken voor te leggen werd er op 19-11-2025 een bijlage 20 genomen. Zij werden via aangetekende zending hiervan in het bezit gesteld op 05-12-2025. Vervolgens worden er loonfiches van interim tewerkstelling van de moeder "A. A. C. ((…))", een ziekteverzekering, een overzicht van stortingen en loonfiches van de moeder van haar tewerkstelling bij "Easy life" voorgelegd (artikel 50 § 2, 4° - KB van 08-10-1981).*

*Betrokkenen willen aan de hand van de inkomsten van hun moeder aantonen te voldoen aan de voorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moeten betrokkenen aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 § 4, tweede lid van de wet van 15-12-1980, zijnde: "Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn."*

*Overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15-12-1980 dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkenen hun inkomsten halen uit de tewerkstelling van de moeder.*
*Zij legt loonfiches van interim tewerkstelling voor en vermoedelijk ook de stortingsbewijzen hiervan (de bron en rekeninghouder is onbekend). Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de moeder van betrokkenen tewerkgesteld was via interim tewerkstelling tot 20-11-2025. De voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen hiervan zijn dus reeds achterhaald.*
*Zij is wel sinds 15-12-2025 tewerkgesteld bij "Easy life". Zij legt hiervan ook 2 loonfiches voor.*
*De moeder van betrokkenen beschikt hiermee inderdaad over regelmatige bestaansmiddelen. Echter wanneer we de bestaansmiddelen die zij hieruit verkrijgt en de gezinssituatie bekijken dienen we vast te stellen dat de moeder van betrokkenen niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de gezinslast te dragen overeenkomstig bovenstaande artikelen van de wet van 15-12-1980.*
*Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Het bewezen inkomen ligt onder dit bedrag.*
*Bijgevolg kunnen betrokkenen het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet bekomen.*
*Aan betrokkenen dient het recht op lang verblijf geweigerd te worden.*
*Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."*

*"BETREFT: A., A. C.*
*Geboren te: Paramaribo op (…)1997*
*Nationaliteit: Suriname*
*Adres: (…)*
*R.R.: (…)*

*Geachte,*

*Uit onze informatie blijkt dat betrokkene een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie deed Op 18.08.2025 als ouder van de genaamde J. A. J. S. (RR: (…)), van Nederlandse nationaliteit.*
*De betrokkene kan geen beroep doen op het toepassingsgebied van het voornoemde artikel 40 bis en kan ook geen recht afleiden uit een verblijfsrecht van een burger van de Unie, aangezien de burger van de Unie die zij wil vervoegen zelf niet in België mag verblijven.*
*Op 10.02.2026 werd een definitieve beslissing tot weigering van haar aanvraag tot inschrijving overeenkomstig artikel 40 van de voornoemde wet genomen. Er zal geen verder gevolg gegeven worden aan deze aanvraag. Betrokkene dient geschrapt te worden uit het RR wegens verlies van het recht op verblijf."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 40 en 42, §1, tweede lid van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8.4 van de Richtliin 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004.

De verzoekende partijen lichten hun twee middelen als volgt toe:

*"2.1. eerste middel: schending van artikel 40, en artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet*
*1.- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat haar minderjarige dochter A. niet zou aantonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoekster is sinds 1 december 2025 deeltijds in dienst bij de NV Dienstenbedrijf Easy Life. Ze heeft haar loonfiches voor de maanden december 2025 en januari 2026 voorgelegd.*
*2.- In artikel 40,§4, tweede lid Vreemdelingenwet is bepaald dat bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening moet gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening moet gehouden worden met de aard en regelmaat van de inkomsten en het aantal familieleden dat ten laste is.*
*3.- Verzoekster benadrukt dat ze een arbeidsovereenkomst heeft van onbepaalde duur en in december 16,5 uur/week heeft gewerkt en in januari 2026 23 uren/week. Wat wijst op een stabiel, regelmatig en voldoende inkomen. Het gaat ook om een inkomen uit arbeid. Verzoekster heeft drie minderjarige kinderen, waarvan A. het oudste kind van drie is, ten laste en zij en haar minderjarige kinderen komen toe met de bestaansmiddelen*
*4.- De bestreden beslissing schendt art. artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet door te veronderstellen dat verzoekster als ouder van drie minderjarige EU-onderdanen niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Bovendien heeft de DVZ in de bestreden beslissing geen individuele behoefteanalyse uitgevoerd. Er is op geen enkele manier nagegaan wat de kosten van verzoekster en haar drie minderjarige kinderen waren en wat de verhouding was tussen de kosten en het inkomen. Ook artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is geschonden.*

*"Hieruit volgt dat, indien het referentiebedrag niet is bereikt, er niet automatisch van mag worden uitgegaan dat de Unieburger niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Bijgevolg, indien de bestaansmiddelen niet toereikend zijn, moet DVZ bepalen, op grond van de eigen behoeften van de vreemdeling en zijn eventuele familieleden, welke bestaansmiddelen hij nodig heeft om in zijn/hun behoeften te voorzien zonder te laste te vallen van de overheid (art. 42, 1, tweede lid vw.) (Handboek vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2017-2018, Orde van Vlaamse balies, 2017, 416)."*
*2.2. tweede middel: schending van art. 8.4 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004*

*1. Volgens het vermelde artikel mogen de lidstaten niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten zij rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene*
*2. In de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad wordt op blz. 8-9 duidelijk bepaald:*
*"Krachtens artikel 8, lid 4, mogen de lidstaten direct noch indirect een vast bedrag aan bestaansmiddelen vaststellen dat zij als 'toereikend', beschouwen, en dat zou gelden als een plafond waaronder het verblijfsrecht automatisch kan worden geweigerd. De autoriteiten van de lidstaten moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Middelen van een derde persoon worden aanvaard. De nationale autoriteiten mogen zo nodig het bestaan van de middelen, de rechtmatigheid ervan, alsook het bedrag en de beschikbaarheid ervan, verifiëren*
*3 Met dat artikel 8.4 van de vermelde richtlijn is overduidelijk geen rekening gehouden en de persoonlijke omstandigheden van verzoekster en haar minderjarige dochter zijn onderzocht en getoetst."*

2.2. Waar de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk betwisten, voeren zij eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Zowel bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De in casu relevante bepaling, met name artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

*"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :*
*(…)*
*2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;*
*(…)*
*De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.*

*De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."*

Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat.

Wat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon betreft, motiveert de verwerende partij als volgt in de eerste bestreden beslissing:
"*Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkenen hun inkomsten halen uit de tewerkstelling van de moeder.*
*Zij legt loonfiches van interim tewerkstelling voor en vermoedelijk ook de stortingsbewijzen hiervan (de bron en rekeninghouder is onbekend). Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de moeder van betrokkenen tewerkgesteld was via interim tewerkstelling tot 20-11-2025. De voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen hiervan zijn dus reeds achterhaald.*
*Zij is wel sinds 15-12-2025 tewerkgesteld bij "Easy life". Zij legt hiervan ook 2 loonfiches voor.*
*De moeder van betrokkenen beschikt hiermee inderdaad over regelmatige bestaansmiddelen. Echter wanneer we de bestaansmiddelen die zij hieruit verkrijgt en de gezinssituatie bekijken dienen we vast te stellen dat de moeder van betrokkenen niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de gezinslast te dragen overeenkomstig bovenstaande artikelen van de wet van 15-12-1980.*
*Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Het bewezen inkomen ligt onder dit bedrag.*
*Bijgevolg kunnen betrokkenen het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet bekomen."*

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich in hun betoog beperken tot de loutere bewering dat de bestaansmiddelen volgens hen wel degelijk stabiel, regelmatig en voldoende zijn. Dit wordt echter niet betwist door de verwerende partij. Doorslaggevend voor de verwerende partij is dat de inkomsten van de moeder lager liggen dan het leefloon van een persoon met een gezinslast. Uit de loonfiches van de eerste

verzoekende partij blijkt dat haar nettoloon in december 2025 635,55 euro bedroeg en in januari 2026 1 095,65 euro bedroeg, terwijl het leefloon voor een persoon met gezinslast 1 776,07 euro bedroeg (https://dofi.ibz.be/nl/themes/citizens-european-union/favorites/voldoende-bestaansmiddelen). De verzoekende partijen brengen hier niets tegen in.

Zij brengen geen enkel concreet bewijs bij van het feit dat de bedoelde bestaansmiddelen wel degelijk minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, zoals vereist door artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing op dit punt blijft dan ook overeind. Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Volgens de verzoekende partijen heeft de verwerende partij in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen geen of niet afdoende rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn, maar zij leggen op geen enkele concrete wijze uit met welke elementen de verwerende partij dan wel geen rekening zou gehouden hebben. Zij maken een schending van artikel 8.4 van voormelde richtlijn dan ook niet aannemelijk.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partijen ook geschonden achten, luidt als volgt:

*"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De vreemdeling legt hiervoor bij de indiening van de aanvraag alle documenten en inlichtingen over die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn. De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling rekening met alle geldige bewijzen die in dit verband door de vreemdeling werden voorgelegd. De Koning kan bepalen welke documenten, in voorkomend geval, kunnen worden voorgelegd ter ondersteuning van de behoefteanalyse."*

Anders dan wat de verwerende partij poogt voor te houden heeft zij in casu aangegeven dat de inkomsten van de eerste verzoekende partij wel degelijk regelmatig zijn. Zij oordeelde echter dat deze inkomsten niet voldoende zijn omdat ze lager zijn dan het leefloon voor een persoon met gezinslast.

De verwerende partij diende derhalve (onder meer) krachtens artikel 40bis, § 4 juncto artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet na te gaan of de eerste verzoekende partij heeft bewezen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen om in haar behoeften en die van het vervoegende familielid te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Wanneer de maandelijkse bestaansmiddelen minstens gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, dan wordt de referentiepersoon van rechtswege geacht te voldoen aan deze bestaansmiddelenvereiste. Wanneer dit bedrag niet is bereikt, dient de verwerende partij middels een behoefteanalyse, die gebaseerd is op de specifieke lasten en kosten van de referentiepersoon en het vervoegende familielid, na te gaan of de bestaansmiddelen al dan niet toereikend zijn om te voorkomen dat zij beiden, of één van hen, ten laste zullen vallen van de openbare overheden.

In casu heeft de verwerende partij nagelaten een behoefteanalyse te maken.

De verzoekende partijen maken de schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Gelet op het gegeven dat de eerste beslissing wordt vernietigd en de tweede beslissing uitsluitend gebaseerd is op de eerste beslissing, wordt ook de tweede beslissing vernietigd.

Het eerste en tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 februari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en "*waarin werd meegedeeld dat geen gevolg werd gegeven aan de aanvraag*", worden vernietigd.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 502 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op tweeëntwintig september tweeduizend zesentwintig door:

| | |
|---|---|
| J. CAMU, | kamervoorzitter, |
| K. VERHEYDEN, | griffier. |
| De griffier, | De voorzitter, |
| K. VERHEYDEN | J. CAMU |